

STOJANOVIĆ DJURO
u s i t e l j

Rođen je 2.5.1920.godine u selu Jazovac, opš.Eos,Gradiška, u siromašnoj seljačkoj porodici, od oca Milana i majke Marije, a odrastao je u selu Srpski Vakuf(ista opština) gdje mu se majka preudala nakon smrti muža Milana, gdje je Djuro doveden od 3 godine.

Osnovnu školu završio je u selu Mrševci, Nišu gimnaziju u Bos. Gradišci, a Učiteljsku školu u Banja Luci, 15.1.1941.godine. Odmah je postavljen za učitelja u selo Strišće na Zmijanju opš. Banja Luka (Postavljenje Ministra prosvete III odeljenje br.10204 od 18.2.1941.godine).

Školovao se pod teškim uslovima. Brojna seljačka porodica u kojoj je živio mogla je da mu obezbijedi samo najneophodnije za život. Vrlo mlad se uključio u napredni omladinski pokret u Učiteljskoj školi u Banja Luci. Učestvovao je u radu djačkih udruženja i sportskih društava, a školske 1939/40 godine bio je predsjednik Djačke nabavljачke zadruge.

Bio je vrlo inteligentan i čitavo vrijeme školovanja odličan djak. Ozbiljan, stalozen, društven, muzikalan i veliki sportista, uživao je ugled i bio omiljen među srednjoškolcima i radničkom omladinom. Drugovi su ga iz milošte zvali "Djuka". Igrao je i u nogometnom klubu "Borac" u Banja Luci, koji ima svoju bogatu revolucionarnu tradiciju.

Kao aktivista i napredan omladinac, idejno i klasno blizak Partiji, primljen je u Učiteljskoj školi u Banja Luci za člana SKOJ-a i kao takav najviše je djelovao u sportskim društvima. Član KPJ postao je 1941.godine, po dolasku na dužnost učitelja u selo Strišće.

Školske ferije proveo je kod kuće u selu i pomagao u poljoprivrednim poslovima. Kao član SKOJ-a djelovao je i u selima Lijevča polja, zajedno sa drugim naprednim srednjoškolcima i studentima i aktivno radio među seljacima i seoskom omladinom. Svoju aktivnost najviše je sprovodio putem ogranaka "Seljačkog kola" i čitaonica, koje su 2-3 godine pred rat formirane po selima Lijevča polja, preko kojih je sprovedjena linija Partije. Donosio je napre-

dmu literaturu i davao seljacima na čitanje. Okupljao je seosku omladinu i sa njima učestvovao u sportskim aktivnostima.

Okupacija naše zemlje, aprila mjeseca 1941. godine, zataklila ga je na dužnosti učitelja u selu Stričićima, odakle je u junu mjesecu došao u svoje selo Srpski Vakuf. Odmah se uključio u rad: obilazi seljake svoga i susjednih sela, savjetuje ih da sakrivaju oružje, jer će doći vrijeme kada će ono trebati i da sakrivaju što, upoznaje seljake o fašizmu, šta fašizam donosi i drugo.

Nakon donošenja Odluke o podizanju ustanka, aktivno djeluje, kao i čitava njegova porodica u selima Lijevča polja (zajedno sa Radovanom Vulinom, braćom Kojić-studentima, Smiljom Radonjić-Batos i drugima), rastura letke, upoznaje seljake sa Odlukom Komunističke partije o dizanju ustanka i ciljevima borbe. U toj aktivnosti daje cijelog sebe. Radi neumorno na sakupljanju oružja i druge pomoći za ustanike po direktivi Mjesnog komiteta KPJ Manja Luka. Organizuje prebacivanje oružja i druge pomoći ustanicima.

Koncem avgusta ili početkom septembra 1941. godine po zadatku odlazi u Stričiće, na teren Manjače, gdje nastavlja rad na podizanju ustanka na tome području. Stupa u redove NOV/ae, gdje obavlja razne političke dužnosti; komesar čete, komesar odreda, sekretar Štaba I krajiške brigade, a kasnije u Agitpropu iste brigade.

Prilikom održavanja Prve oblasne partijske konferencije za Bosansku Krajinu, koja je održana od 20 do 23 februara 1942. godine u Skender Vakufu, predvodi grupu komunista sa Manjače. Učestvuje u radu konferencije sa zapaženom diskusijom o situaciji na tome terenu.

Poginuo je septembra mjeseca 1942. godine kao rukovodilac Agitpropa I krajiške brigade, zajedno sa svojim komadantom narodnim herojem Iviom Marušićem-Ratkom. Prilikom neprijateljskog bombardovanja, smrtno je ranjen u selu Delići kod Sitnice na području Manjače. Naime, u ovom selu, u jednoj kući zanošio je Štab I krajiške brigade, što su četnici pokazali ustašama, pa su ustaše u zoru iz aviona u niskom letu, malim bombama za žive ciljeve, zasuli cijelu kuću i cijeli kraj oko kuće. Umro je na putu u bolnicu za selo Drinice.

Svojim drugovima saborcima ostao je u sjedanjima kao hrabar borac, dobar drug, komunist i rukovodilac, aktivan politički radnik i u svemu dosledan vojniki Revolucije.

Samo godinu dana kasnije, streljana je u Banja Luci Đurina majka Bošik Marija, presuđen njemačkog vojnog suda, držači se hrabro pred neprijateljem. I pore dšoga, njihova je kuća kao i ranije od samog početka ustanka, ostala partizanski obavještajni punkt na liniji Njesevi komitet KPJ Banja Luka - Kozara i Kozara - Srednja Bosna.

Banja Luka, juna 1980. godine

Brana Kalabić

Brana Kalabić, rođj. Vulin